

Pròleg

Vaig conèixer l'Àngel a començaments del 2018. Va arribar al taller de poesia de l'Escola de Lletres que llavors impartíem l'Adrià Targa i jo amb una idea molt clara del que esperava d'aquell curs: «He escrit contes i novel·les i vull explorar altres camins. Quan acabi el mòdul, espero publicar un llibre de poemes.» L'Àngel es va adonar aviat que la poesia és una amante de sensualitat lenta, però vet aquí que el seu desig es materialitza ara en un llibre que he tingut la sort de veure fermentar al llarg del temps—l'Àngel ha romàs fidel al taller durant aquests quatre anys— i que recull l'experiència de formació d'un poeta que ha après a dominar la tècnica per portar el vers just allà on la seva ment —i el seu cor— volien portar-la.

Els primers passos de l'Àngel poeta van ser dubitatius, però de trepitjada ferma. Buscava la diegesi, el poema-història capaç d'explicar tota una cadena d'esdeveniments que conduïen a un final lògic. És normal. La seva referència de l'aleshores era la narrativa. Però més d'hora que tard es va deixar seduir pel misteri del poema. Va aprendre a jugar amb els silencis, a deixar espais buits enmig del discurs, conscient que en la poesia és tant important el que es diu com allò que es calla. Potser si encara existeixen els gèneres literaris és perquè cadascun d'ells ens ofereix una via d'aproximació estètica a la realitat. Un canal diferent per dir una veritat sobre el món i les seves coses. En un vol, el narrador va esdevenir en un poeta essencialista, de poques i precises paraules, que rebutja l'adjectiu innecessari i molt cops immobilitza l'acció mitjançant la substantivació de verbs. Una veu que es presenta davant del lector sense maquillatge ni arracades, pràcticament nua. Poques coses són tan satisfactòries per

a un professor d'escriptura com assistir al moment en què l'alumne es torna escriptor, és a dir, quan troba el seu estil. En el cas de l'Àngel, el procés va ser ràpid i definitiu.

És per això que en aquest llibre trobareu un poeta cantor de les petites coses, que sap transitar per la realitat amb la intimitat d'una veu que ens parla a cau d'orella. Un poeta d'escenes de la quotidianitat, que brilla en el relat dels afectes amagats, d'allò que només es visible si algú s'aproxima més de l'habitual als objectes i als cossos. Una escriptura de la revelació de les coses simples, d'allò extraordinari que despunta allà on la monotonia hauria d'imperar. Aquest és l'estil que l'Àngel ha trobat. «El passat va davallant com la corrent que mou el molí », escriu en un poema d'aquest llibre, «quan albiures on s'estronca el caminar / comprens el llegat del món».

Temps de perdó és també un viatge, una mena de diari de bord d'un vaixell que travessa el temps i les seves cicatrius. Dividit en quatre parts, que coincideixen amb les edats que Góngora havia volgut per les seves *Soledades*, els poemes es detenen en les ferides indelebles de la infància i les seves excrescències al llarg dels anys. És el registre poètic del creixement d'un home amb la seva contingència, però també de l'ésser humà, de qualsevol home o dona que posa els peus al món i veu la vida imposar-se a cada pas, més enllà de les expectatives, dels somnis. Heus aquí la màgia del poema. La paraula de la memòria personal es torna col·lectiva. *Humani nihil a me alienum puto*. «Res del que és humà no m'és indiferent». Potser aquesta és la lliçó final de la poesia.

Gonzalo Hermo

Rianxo, Galícia, Nadal de 2021

néixer

•

INFANTESA

Potser l'instint poètic és el va intent de transcriure
aquelles sensacions que un va tenir de nen.

Santi Balmes "La Fam Invisible"

tot és paradoxa

la gestació no es completa fins la mort

quan obrim la porta de la vida

l'alegria arriba després del dolor

és tal la paradoxa

que cal el vagit per demanar disculpes

a l'hora de la nit amb els corcs

se'ns tanca

però el dolor que queda és ben diferent

el plor?

una declaració per matar la paradoxa

on cau la cançó de bressol

morí la cançó de bressol

no va ser escopida

ni per apagar els plors

l'animal alimenta

pors no devorades

per la cançó de bressol

és amor

quan són mudes les paraules?

quan és cec el tacte

o només és instint?

les tecles van per lliure

el piano és niu d'ocells

volen les flors

morí la cançó de bressol...